

საქსი

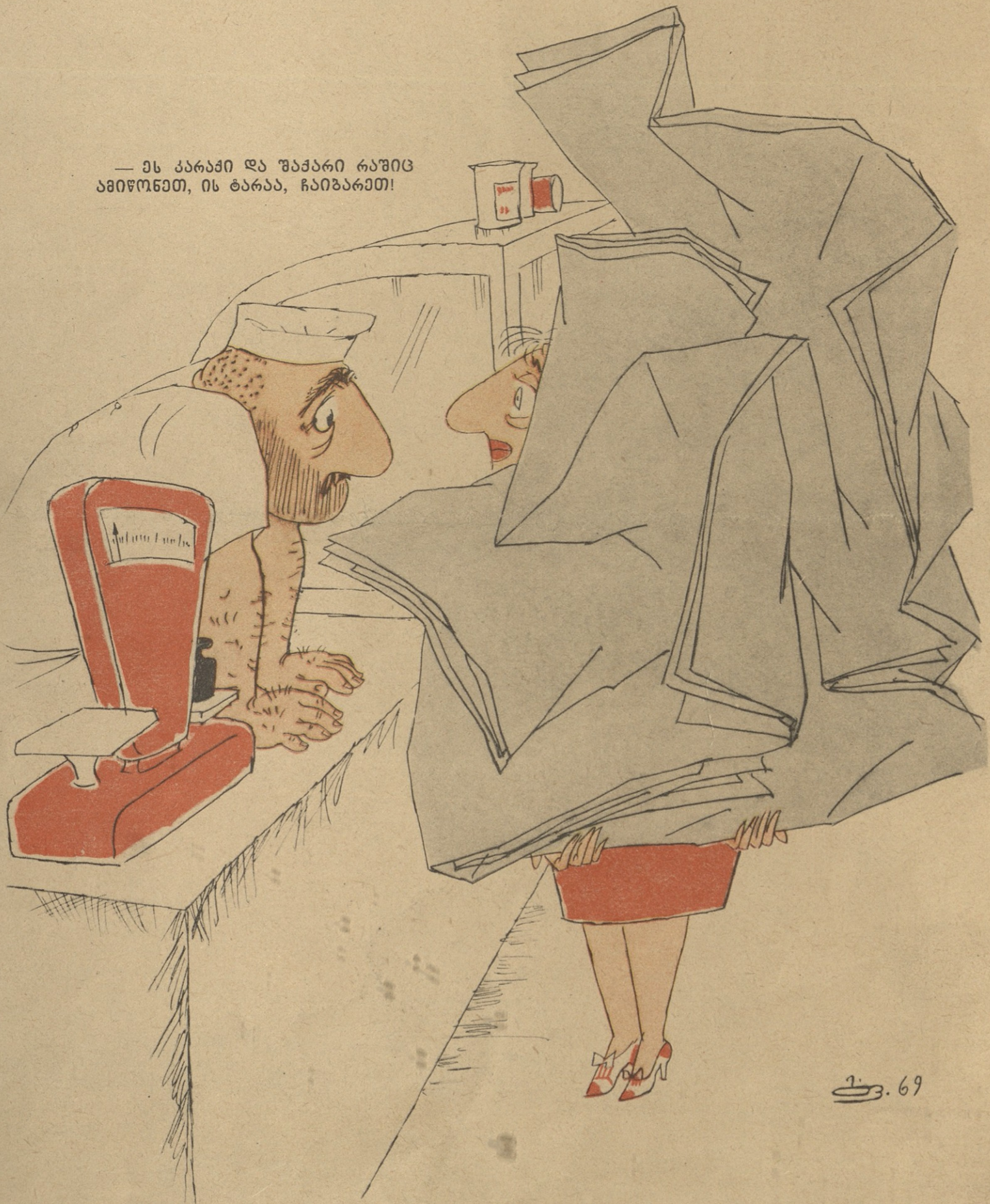
ბამოცემის 47-ე წელი ფასი 20 კპპ.

N1-24.

ქვემოთაღმოსავლეთი
საბჭოთავო

ნ. ბ. ფირსცხვანი

— ეს კარაქი და შაქარი რაშიც
ამიწონეთ, ის ტარაა, ჩაიგარეთ!

ნ. ბ. 69

— წავიდეთ თეატრში, „მკვდარი სულელები“ ვნახოთ!
— თეატრი რად მინდა, ყოველი ჯამაგირის აღმგავი მაგათ არ ვუყურებთ?

დაასრულა სიღვიძე მომხსენებელმა...

„საშუალო სკოლა დაამთავრა თუ არა, გადაწყვიტა, ექიმი გამხდარიყო. ორი წლისა და სამი თვის იყო, როცა ეს სპეციალობა აირჩია. სკოლის დამთავრებისთანავე ზოგიერთი ვით არ შეუმსხვრევია ინსტიტუტის კარები. მართალია, მეხუთე კლასში რგოლის ხელმძღვანელი იყო, მაგრამ ამას ვინ მიიღებდა მხედველობაში? პირიქით, იმ წელს ბედიც არ უცდია. იფიქრა: სტაჟიანები, სპორტის ოსტატები, ოქროსა და ვერცხლის მედალოსნები ბევრი დარჩება გარეთ და მე ვინ მომხედავსო! სამი წელი დაჰყო შორეულ ადგილსაღმოსავლეთში, სამხედრო სამსახურში. კვირა ერთი იყო და მშობლებს რვა მადლობა მოსდიოდათ იმ ნაწილიდან, სადაც მათი ვაჟი მსახურობდა. რამდენიმეჯერ რაიონის მშრომელებმა შეხვედრაც კი მოუწყვეს მის მშობლებს კარგი შვილის აღზრდისათვის. ორჯერ ტელევიზორშიც აჩვენეს. ერთხელ რადიოთი გამოვიდნენ...

ელვის სისწრაფით გაიბრინა დაუფიქრებლად სამმა წელმა. დაბრუნდა სახლში. ბევრი არც უფიქრა. მშობლიურ კოლმეურნეობას მიაშურა. ბარემ ინსტიტუტში ორი წლის მუშაობის სტაჟსაც წარვადგენო. მალე შრომის გმირი გახდა. კვირა ერთი იყო და რვაჯერ ათავსებდნენ მის სურათს რაიონულსა თუ რესპუბლიკურ ყურნალ-გაზეთებში. ორი წლის სტაჟი სრულიად საკმარისიაო, თქვა და ბარემ სპორტკავშირის დახასიათებასაც გავაფრიალებ ინსტიტუტშიო. დაიწყო შტანგაზე სიარული. ასაკის გამო გაუჭირდა, მაგრამ სწავლის წყურვილმა თავისი გაიტანა. სამჭიდში სამას სამოცდათორმეტი კილო ასწია და რესპუბლიკის ჩემპიონი გახდა. ვაითუ პროფილი მომთხროვებსო, იფიქრა და ფერულად მოეწყო საავადმყოფოში. იქ მალე შეაყვარა თავი ყველას. თვითონ განყოფილების ექიმი, როცა ფეხბურთზე მიდიოდა, მას ტოვებდა კაბინეტში. როგორც ერთგული და დაუზარელი მუშაკი საავადმყოფოს მთავარ ფერულად დანიშნეს. იქიდან პირდაპირ პალატის ექიმად გადაიყვანეს. დიდხანს არც იქ გაუჩერებიათ და განყოფილების ექიმის თანამდებობა მისცეს. მალე საავადმყოფოს მთავარი ექიმი გახდა და დღემდე ენერგიულად მუშაობს.

გილოცავთ სკოლის დამთავრების 20 წლისთავსა და საზოგადოებრივი მოღვაწეობის 30 წლისთავს! გისურვებთ წარმატებებს სწავლასა და შრომაში! დაე, მაღლიერ ხალხს ასე წლის იუბილეს ეხვიმოს თქვენია!

დაასრულა სიტყვა მომხსენებელმა...

— ბოდიში, ბატონო, მაგრამ ვამწარებულნი, გაშხამებული და ვაწვარებულნი ვარ, ამიტომ გამარჯვებას ვერ გეუბნებით!

— რა დაგემართათ, ამხანაგო ზარალია?

— არ მინდა, ბატონო, სიცოცხლე... მორჩა და გათავდა!

— მერე, შე კაი კაცო, სიცოცხლე თუ არ გინდა, მე რას მერიხ?

— თქვენ არ ბრძანდებით, ბატონო, ბინათმშენებლობის სამმართველოს მთავარი ინჟინერი ნგრევიანი ვიქნები?

— კი ვარ, შე ოჯახს შენებულს, და დააყენე საშველი, გამაგებინე, რა გინდა?

— მე ვარ ოჯახს შენებულის? ისე აუშენდა ოჯახი იმას, ვინც ჩვენი სახლი ააშენა...

— ამხანაგო ზარალია, თქვენს გარდა, ისტაქი შვილი, კარაძე, ჩარჩოიანი, ლოჯიანი, ბათქაშევი და ბალკონოვი მელოდებიან...

— ცოლი გამეჭვა, ამხანაგო მთავარი ინჟინერი!

— მერე რავა გგონია ახლა, რამდენ კაცს გაეჭვა ცოლი ჩვენს ტრესტში, ყველას მე დავიჭერ თუ?

— თქვენ დაანგრიეთ ჩემი ოჯახი, ბატონო ნგრევიანი ვიქნები!

— წესიერად ილაპარაკეთ, ამხანაგო ზარალია! ჯერ უფროს-უმცროსი იცანით და მერე დამიწერეთ ასსნა-განმარტება, თუ რა მოხდა!

— პირველი დამე იყო რომ ვათევდი ახალ ბინაში, უფროსო, ჩემი ცოლი ცვლაში იყო გასული. შუალამე რომ შეიქნა, „არ იქა, ტვისტიო“, იყვირა ზევით ვილაცამ. ატყდა ბრაგუნა. ნაპოლეონის ჯარი მოდის-მეთქი, ვიფიქრე. უცებ რაღაც გავარდა, მერე მეხვიით იქნება. რაღაცამ გაადინა ლაწანი და რომ ვარ ლოგინზე წამოკოტრიალებული, სამი დაშვართალელებული გოგო დამეცა თავზე. „ვაიმე-მეთქი!“ — ვიყვირე და გადავფიჩინდი. დამესიენ და დამიწყეს მოსულიერება. ამ დროს შემოალო კარი ჩემმა ცოლმა. რომ დამინახა ჩაგორებული სამ გოგოსთან (კი ეცვათ მოკლე კაბები, პერანგის ამხანაგს ძლივს რომ ჰფარავს), დაჰკრა ფეხი და გავარდა სახლიდან.

— დაზარალებულს ზარალია! შევადგენ კომისიას და გამოვგზავნი შემთხვევის ადგილზე!

— ამას, ბატონო, ისე ამბობთ ენით, თუ გულით მეუბნებით?

— შეილები რომ მყავდეს, ისინი მომიკვდეს, თუ თქვენი ბინის გარემონტების პროექტი არ შევიტანო ამა წლის მეოთხე კვარტალის მეოთხე თვის გეგმაში!

— დმერთმა შენი ოჯახი ააშენა, ბატონო, ჩემი რომაა, ისე!

უკვდავების ფასი

დილის კორესპონდენციის გადაკითხვა ახალი დაწყებული მქონდა, როცა ჩემს სამუშაო ოთახში მეუღლე ჯიქურ შემოვიდა და დღიანად მოყოლილი საწერი მაგიდის წინ გაშეშდა საზეიმო პოზით.

ხელში გახსნილი კონვერტი ეჭირა.
„მეცნიერებათა დოქტორს, პროფესორს მ. ოთხმეურს!“ — შორიდან ამოვიკითხე ჩემი გვარი.

კონვერტში მოსაწვევი ბარათი აღმოჩნდა, ერთ-ერთ ტელეგადაცემასზე მიწვევდნენ საპატიო სტუმრად — არც ახლა წახვიდე, ხო!.. იყავი ასე გამოკეტილში. მართო შენი მეცნიერების იქით რომ ვერაფერს ხედავ. წადი, ხალხს დაენახე, გაეცანი, გაგიცნობენ, ტელევიზორში გამოჩნდები, ჩემი ნათესავების თვალში ამადლდები. ბოლოს და ბოლოს, ბავშვებს მაინც გაახარებ! — არ ისვენებდა ჩემი მეორე ნახევარი, — სიცოცხლეში დაგაფასებენ, არ გირჩენია?!

მოსაწვევი ბარათი გვერდზე გადავდე და ახალი გაზეთი ავიღე ხელში.

ვხედავ, ცოლს მოთმინება დაეკარგა, მაგრამ თავი შეიკავა და ხმაშეცვლილი შემევედრა:

— თუ მე გიყვარვარ, ახლა მაინც წადი! ძალიან გთხოვ, ერთხელ დამიჯერე! ბევრს მოიგებ, იცოდე! ეს უკანასკნელი ფრაზა კარებიდან მომადახა.

მოსაწვევი ბარათი ისევ ავიღე ხელში. ისევ გადავიკითხე. მომეჩვენა, რომ ძალიან მთხოვდნენ. თანაც გაეფიქრე: ხომ შეიძლება, კაცმა ცხოვრებაში ერთხელ დაუჯეროს ცოლს?

გადაწყდა, მივიღივარ!
ვნახოთ, რას მოვიგებ ტელევიზორში გამოჩენით...

გადაცემამ ჩინებულად ჩაიარა. სხვები ლაპარაკობდნენ, მე კი მაგიდასთან ვიჯექი და ჩაის შევექცეოდი. ერთი სიტყვაც არ მითქვამს. ხუთჯერ ვუჩვენებდივარ კერანზს: ორჯერ — „კრუნა პლანი“-ო, ასე ამიხსნეს სახლში გახარებულმა შვილებმა. ჩემი მეუღლე მეშვიდე ცაზე იყო. მთელი საღამო ტელეფონს არ მოშორებია: მოლოცვებს იღებდა თავისი ნათესავებისაკენ.

მეორე დილით სამსახურისაკენ გავსწიე. არ დავმალავ და, საუცხოო გუნებაზე ვიყავი. ჰმ... რა ცოტა უნდა ადამიანს?!

— გიხილეთ, ბატონო გრიშა, გიხილეთ! — ფანჯრიდან მომადახა მეზობელმა, რომელიც თუ კი მიცნობდა, არ მეგონა.

— კაცო, ჩაის რომ ურევდი გულმოდგინედ, შაქარი ჩაგიყარეს? — გამაჩერა ქუჩაში ერთმა ძველმა ნაცნობმა პოეტმა, რომელიც სკეპტიკოსად იყო მონათლული.

— ოო!.. გამოჩენილ ადამიანს გაუმარჯოს, გამოჩენილ ადამიანს! — სიყვარულით გამომეხმინენ ჩემი თანამოკალმე თანამშრომლები.

— ასე არ ჯობია, ბიჭო, რომ ხარ გამოკეტილი სახლში და შენი საქმის მეტი არაფერი გახსოვს? შენს შრომას ხომ იცნობს საზოგადოება? ახლა შენც გაგიცნობენ, დაგაფასებენ.

— კარგ მეცნიერს სიკვდილის შემდეგ უფრო აფასებენ, — ვცადე იუმორში გადამეტანა ჩემთვის უხერხული აჟიოტაჟი.

— სიკვდილის შემდეგ? — ირონიულად გაიღიმა ჩემმა თანამოკალმემ, — დაგაფასებენ კია, შე უდღეურო?

ეს სიტყვები ცივი შხაპით გადამესხა თავზე. მართლა არ დამაფასებენ? ან თუ დამაფასებენ, მე ხომ მაინც ვერ გავიგებ? აქ ჩემი ცოლის სიტყვები გამახსენდა: „სიცოცხლეში დაგაფასებენ, არ გირჩენია?!“ მართლაც რომ მირჩენია!

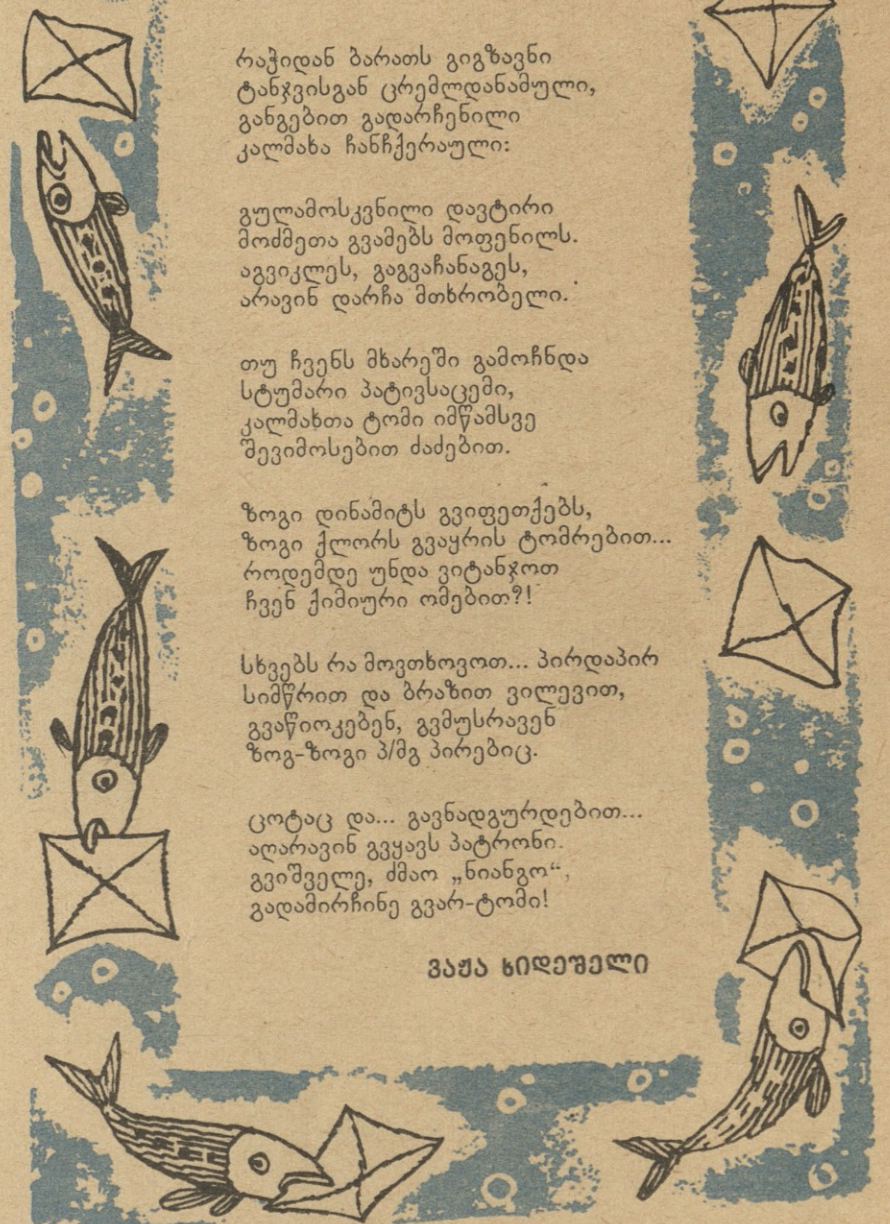
ეს უფრო ნაღია.

აწი არც ერთ ტელეგადაცემას არ გამოგტოვებ!

გიგლა ფირცხალავა

„ნიანგო“

ქართული ჟიურით

რაკიდან ბარათს გიგზავნი ტანჯვისგან ცრემლდანამული, განგებით გადაჩენილი კალმახა ჩანჩქერაული:

გულამოსკენილი დატირი მოძმეთა გვამებს მოფენილს. აგვიკლეს, გაგვანაგვს, არავინ დარჩა მთხრობელი.

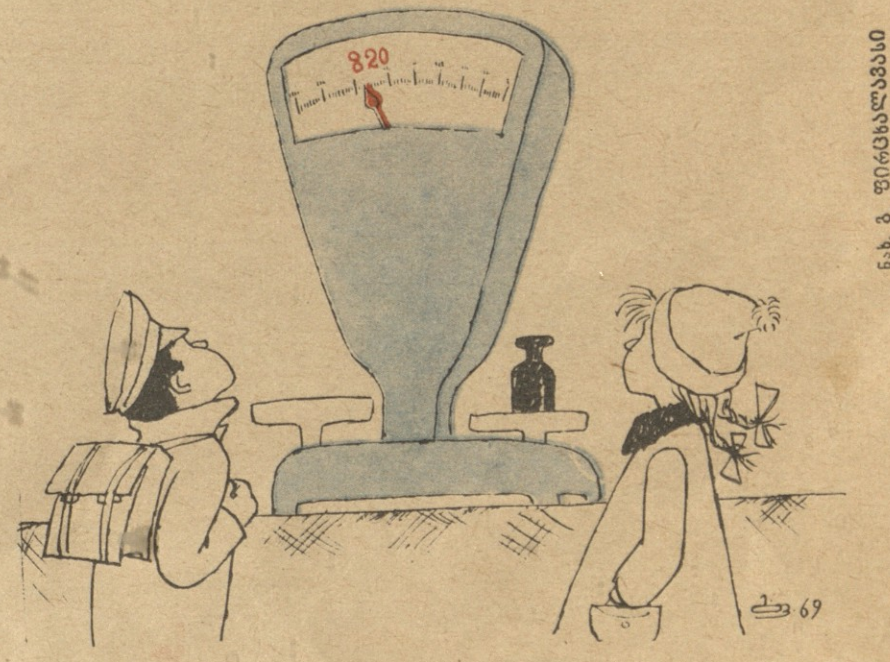
თუ ჩვენს მხარეში გამოჩნდა სტუმარი პატივსაცემი, კალმახთა ტომი იმწამსვე შევიმოსებით ძაძებით.

ზოგი ღინამიტს გვიფეთქებს, ზოგი ქლორს გვაყრის ტომრებით... როდემდე უნდა ვიტანჯოთ ჩვენ ქიმიური ომებით?!

სხვებს რა მოვთხოვოთ... პირდაპირ სიმწრით და ბრაზით ვილევით, გვაწიოკებენ, გვმუსრავენ ზოგ-ზოგი პ/მ პირებით.

ცოტაც და... გავნადგურდებით... აღარავინ გვყავს პატრონი. გვიშველე, ძმაო „ნიანგო“, გადამირჩინე გვარ-ტომი!

ვაჟა ხიდეშელი

ნ.ბ. ბ. ფირცხალავასი

— ჩვენს მასწავლებელს რომ ჰქონოთ, კილოგრამში 1000 გრამიო!

მკვები ზუჯიხდა ჩემს დღეში

ამ ცენტრალურმა გათობამ ლამის შეშლის მკაუზზე ვერც ვაბეზო, ვერც ვაფიქრებ, განხრული ვარ შუაზე.

ნაღდა ვილიცამ დამწვევლა, შერისხელი ვარ ხატიოთა, „გაფიცვა“ გამომიცხდა თანამ შიული შტაბითა.

სიცილით ვაითმოვლე, გაღურებული დრჩილაღდე მე და სახლმართველს გვეწვევლიან შევაპირან დღედაც.

სამელსაც ლოგინში მიხოვენი, ამიციუს ბუზლენ-კრუსუნითი, „აღდეთი!“ — ხან ვიხოვ ქართულად, ხან დამტერული რუსულით.

ვის ცისმწი ხან გავზარბედი, ხან მეცობა ვგრანაი, ცხლს ფოთლებში გავებულ ტოლმასა ჰგვანან ავცელაი.

სახლს უქალობა შეეტყო, მეც მიპირს, გვიდავ

ფულადდავალ, ვევი, ვრეცხვი, ვაჭარბო, ვაჭარბე, საჭეს ვეწვივო თინდათა.

ცალ ხელში ცოცხი მიჭირავს, ცალში — ვედრო და ფალსი, მოყულდ, ცისამდე ჩავეჭი თაჯნო ხათამინა.

თან მეცობდეს ეს ხალხი, სიცილით ჩავეცხვები, სამხიდან ბუზლენებით ამოეუვითი თავები.

ცხლს კიბულ რამდენს დაჭკვიენ, მიღნი გულზე მიხლენ, მაგრა, ნა ვეუი, მიღნის ცხობობა არ მეტეხა!

ს „თბოცენტრალს“ საჭეზე, იმითა რეაგტორია; ხელს შევაფიცეს, ვაგაბობეს და მე ვუთხარი ურთი?!

თუმცა რას ცერი „თბოცენტრალს“, მისთვის ეს ზღაპრი წვეთია, სიცივი თათას აწუხებს, სახლმმართველიც კი ერთია.

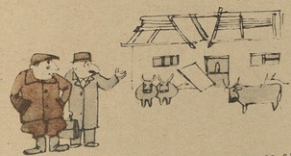
მეტს არადღერს ეთხოვ მე ამ ხალხს, ორთულად მის ჰქონდეთ, მტევიცა, ცოლ-შვილიან მიშუამდგომლის, იქნებ, შეწვეტიტორ „გაფიცვა“.

მ. შაველიძე
გ. რიპიანიძე

ნან. მ. ბაბუნიანი

— ვინ უშვალს მამი ჩაქმას, შვირის ბაგვს!
— მამაჩემო, ნსატორიქ, ახლა თანა მამი მე არა, საყუარდი ცოლი ვერ მიშინდო!

— რას უპირებთ პირუტყვს ამ წაგონებზე მამაჩემო!
— რა შვირის მამა, ბანიშლი ხრამი ახლა ბოლავია.

მხიარულთა და სამრიანთა კლუბი

კითხვა: მეტრამებს რა არ მოსწონს ფულის მასხუი: ხომეფი.

კითხვა: რა უნდა ექნათ, პაპირის რომ შე- კიდულეთ?
პასუხი: თავი უნდა შევიყვარიო.

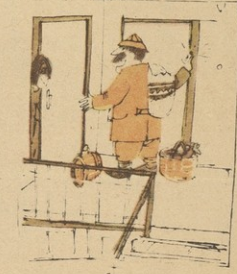
კითხვა: ზოგიერთ რუსტორანში მომხმარებელ რატომ იყენებს ტიფებს?
პასუხი: ჩანავლი არ შიავეთ.

კითხვა: ვამებს, რომელსაც საწყობი პირ- წმინდელ აქვს გასუფთავებული, რომელი კომპისია უცხალებს მაღლობს?
პასუხი: სახიტარული.

კითხვა: საეკულანტი საქონელს რატომ უკლებს ცეცხლს?
პასუხი: ხელი რომ მიოთბოს.

კითხვა: ღვიზის რა შემთხვევაში აქვს ცელი შეჭრა?
პასუხი: როცა შუპრის ავადმყოფობა ვირს.

გ. ლაგუზივი

— მე ვაპირებო, რომ ღვიზის წილს მიშინდო, რომელი წილია მიშინდო, რომელი წილია მიშინდო!

— როგორ სამატი ღვიზი მიშინდა, ბას- ნით სამი პიტილი შაპაპური!
— შამპანური მი არა, შინი ბაგვინათ, გო- ბი, ირი წაღურავდი უპატარავო ყრბა ამ!

საქონელს, ისე ვაჩინებო!

— წაღვი — ღვიზს ამოვიღე ენა და ოდღვი გა- ცრილი ოთახში შევლასად.
— რიღის იგი უნეს რიფში წაღვი ახლა რომ კითხვობი?! — შემიბოძა ცოლმა — პირველად ხარ უნეს სახლში? რა მოხდებოდა, ერთიორი ბოლო წამოვიღვი სამხარებაში?
— ამ სიტყვებმა ისე გაჩაჩინებო, რომ სხეულში ძალა ვიგონებო და დავღობოვ:
— სამართლიანდ შენმა პიტიო?
— ჩაგონავ არა, ცივი თე მიწობიღებ, ყველაფერს ვაეციოებს.
— ახლა კი ამ სიტყვებმა დამსუხტეს, ოთახს უაროდ თვალე მოვაკალე და კუბუხეში წაიღვი ბოლოების და- ჩანავლე ხავე ვაჩინაოდა.
— ხელნათა! — ვიფიერე ვაჩაჩინებულმა და ბოლოე- ბით სახეს ხელნათით ოთახიდან გავიღვი.
ვატარიონშითა თავეწული შევახვი და ვამოდიღვის უსთხარი:

— არც მიპირებო რომ ამ ვაჭეო, არც ნაბოლავი, არც ხაირიშ და არც ზეარე ვეი, მტეხა, ღვიზინია თუა.
— რას, საღიდან, — მხიბვი აჩინე ვამოდიღვილა.
— ღღიწ! — არც ღღიწ!
— მამი მოხევი სამი ბოლი სუფრის ღვინი. მთლი ჩემს უბნში მხოლოდ და მხოლოდ იმით ვეა- ვი ცოხობო, რომ წვეთ ღვიზის არ ცხვადი, ეს რა თქმა უნდა, ვამოდიღვილი ავიღე და ალბათ ამიტომ ვეკობა:

— ხეტრები ვაჭეო?
— არა.
— ვინ მამ, ჩაგონი...
— ოღვი ვაჩინებო და აღმოჩნდებოდა ოთახში შე- ვაჩეო თე არა, ცოლმა ვაეცივისაგან პირს დაღვი. სა- მარისებურ სინეწურე ხელნათიდან ბოლოე ამოვაკალე. ცილი კი ისე პირდაღებულე იდგა.
— ეს ერთი ბოლი შენ, — ვუთხარი და ღვინი მივა- წვიღე.
ამ ბოლი შევლასად დაღვის პირი, მაგრა ამას უ- რადღვის არ შეაქცეო და შუკრე ბოლი მაი დაეფიერე.
— ვეფიერე, მხეხი მა ატებოთი ეს კი შე, — ვიფი- ერე, მესაქ ბოლი ვაჭევის და სხეულოქმულად ვა- მივეღვი.
ცილი და ბავშვები ისევე ისე პირდაღებულე იდგა- ნენ.

— ამიღვი, მალი, ხმა! — ვიფიერე მე.
— აღარ ვეწვიო? — მეკობა წაჩად ცნობისმყოფარე- იბავსებულმა ცოლმა.
— არა.
— ჩვენ რა ექნათ ახლამ?
— რაც მე ექნა, ვერ დანახეთ? სათამაშო კი არ ამოიღეთ? ეს ბოლიემა ამ ცოტ-ცოტა მოსივთ და წყუდავი ვაეფიერე.
— ცოლმა და...
— სადა პირი უფრო დიდერ დაღვი და ღვინი იგი ჩა- ირავსა ევლით, რომ ბოლოებისგან ტუნი არ უღვია. შემდეგ თვალევა ქერს მამყარი, ცოტა ხნის ანც იდგა და კითხვობდა: თქვა:
— რა, არც მე აღარ შეწვირა!

— არა, რა გვიანა უნეს ხალხს ბავშვებზე მიხედვი. მა- რიც უნეს თავე ხომ არ უნდა ვუტრებო?
— თოქის წაჭრის წაღვიც ვადავად დღიდან, — ვფიერებდე უნდა კარგ ხათიოვე დამტარი ცილი და უღვიბი.
ჩემს ცხოვრებას ასე ტახლად და მხარულად ცო- ლთან არ მიხატებია აღმინდა, რომ ირავებ პრინცი- ველს საიხიბოებს ცრინარი შეხედვლებზე ვაჭირავ, კედლებზე თუღვი ცრინარი ვაჭირავ და რა ვეციო- ბდებოდა: ახლა კი ჰუკეციო თანამშეუმიდენ ერთა- ნენს.

დღელი ვიჭრებო, რომ ეული ვიჭრებოდა. ვაჭან- დან და შინევი ვატარიონში ხეით ბოლილი და — წურე- ვილსაც ბოლი მოეფიერე.
— რად ზვერი ვაეჭრებო: ურავლედე სახლის ღვი- ნი მიქნის და ვეცრობიდი ტბილად: არც ჩხეზი, არც ხმაღალე სიტყვა, არც საუვედურები ჩემს რიქა- ბს აღარ იხმადე. ცოტა ხნის შემდეგ ვატარიონში შეღ- შეიღე ბოლილი ჩაღიდი.
ერთი მშვენიერ დღეს ცოლმა მკობა:
— კი მაგრა, დაჩახანი წყაო? — მე ხელი ვაჭრებოდა ვაჭევის და ვუთხარი:
— სადავო ცი!
— ვაჭევი?
— დარბუღს ზეად?
— კი.
— ზიდა, ღვიზია მიწაოვლ, ვაეჭვებე და ვიხან- ვებო ცილში.

ამ სიტყვების დამთარგმავ ვერ მოვანწარი, რომ ერთი მაგრა ვადავად და ციდან თხრუნ-თხრინობი წა- მიღვი წაღვი.
— ჭკრა ვაჩინებო და ევლინი აიფიერე — ვაეჭვი პირდახედა.
ციტა ხნის შემდეგ მეზობლებმა მიგაბახეს, მეზო- ბლებს კიდევ სხვებმა მიხატეს და ავისო აივინი მიშეული სახლით, იგი ერთი სიცილ-სიცილი და ცრინაოდა, მე რატომღაც პირველდელით აღმანებნი მომადიღენდ მამან.

ზანობის შემდეგ აიფიერე ვადავადე და ხალხს მივა- მარცხე:
— სახლი — დაევიწე მე — ხომ სხვაო, რომ ღღე- რითი არ ვაევიწეხებ? არც ჩვენ არ უნდა ვაევიწევიო ღღერი და მას მსხვერპლი ვაჭრებოდა.
— შევწერიო, შევწერიო! — ვეფიერებდი, მიშეულ- მართალინი.
ერთში, იქ, სადაც დღემანს თამაზინდ, ღღეროს ვა- ურული დღებში შევწერიო.
ვდილობს და ვეცრობიდი ტბილად- ვილს ამბოვი წაღვი.
მაგრა, რაღ დღეს, მომად რაღვი საწყული: სამხა- რაღულით, არამედ იფიერე!
— რაა, მალი, ეს? — ვიჭიერ ცილს შევსტურებოდა.
— რა ვიცი, წაღვი უნდა იგი, ვაჭინა...
— არ დევიანო ჩემს რიქას დღიდან ჩაეწევი ხელ- ჩანათაში ცხრა ბოლილი.

გულგულთმაცხარელოდ ფეხტეხტელონი ზივლიოთიქვა

ცოტა ჩიუტი და ოღნავ სიტყვაეჭიო, ბულბულითა სკოლაში ჩაეწევა ვიოი. მსმენელე მოეწევა (დღეღისი სურვილით, რადგან ხელგონებებს არ ახლდა წყურვილი). ხმა ჰქონდა...
რა ჰქონდა, — ღრილო ვაჭკონილი და მან დღისი გული სასტიკად დაყოლა. ვერ პატარაოთ, ხნის შეცვლის უცადეს. საშველი არ დაღდა, მოღდერი უწოდეს. ჩოკინის ღრიალში მამიკოს მიტეხმა კარხე შეიცენეს. სხევე ვამოიბებნა.

სუფთა ვითოტეი, ვიოიკოსი სიჭეტი, — მომღდერს უმაგდნენ ტოლ-ამხანავები. დრა მიღილი და შეშეღული ვინ იყო, ვიოიკინან ვერსისკენ მიტოლდა ვიოიკო. ამა, ღამთიერების დროც დაღდა უნავე და ვიოიკო ამ გულდალი, მის გულს უცეღეთ.

აეთოვე ბულბულის ცენხი ვერ ვიოიკო და სილოსტობავი უარი მიხლმოზიწი. დასტეკვა ვიოიკომ, ხმა ჰქონდა იმხედა...
ყველამ დაეწეუნა უხანაში სიმღერა. მაგრა ამ რუსამდენურ სიღულ ვერსი- ამთიერებდა.

და წლებს წაღვიღებს ზურგით ატარებდა თქვენ გავიზიანე, სკოლა დავიდა ცოდვეს? გამოიშვეს ვიოი, როგორც ბულბულიცოდენ. უნაეს უნებობას კი არ შევადრებეს, ბულბულიცოდენობის სახელით აუცრიბეს. იგია ვიოიკოცა, ვარასამ მინაველი და ყველას ღინდაღდა დღილობის სახელით. ვინ ცუდად იყოლა, ვინ კარგად მღეროდა, ყველა ვიოიკოცა ვინაჩენს ევლიდა. ვამართლებული ვიოიკო-ფერია ყველდ თანავეტრებს კეტით დავიოა. რაოც ზედ დილოთ, სხევეც არ დაინდი, ყველას ვაუსწრებოდა, გულში ვინც ჩაილი.

ფიოი, იქ, სადაც დღემანს თამაზინდ, ღღეროს ვა- ურული დღებში შევწერიო.
ვდილობს და ვეცრობიდი ტბილად- ვილს ამბოვი წაღვი.
მაგრა, რაღ დღეს, მომად რაღვი საწყული: სამხა- რაღულით, არამედ იფიერე!
— რაა, მალი, ეს? — ვიჭიერ ცილს შევსტურებოდა.
— რა ვიცი, წაღვი უნდა იგი, ვაჭინა...
— არ დევიანო ჩემს რიქას დღიდან ჩაეწევი ხელ- ჩანათაში ცხრა ბოლილი.

ფიოი, იქ, სადაც დღემანს თამაზინდ, ღღეროს ვა- ურული დღებში შევწერიო.
ვდილობს და ვეცრობიდი ტბილად- ვილს ამბოვი წაღვი.
მაგრა, რაღ დღეს, მომად რაღვი საწყული: სამხა- რაღულით, არამედ იფიერე!
— რაა, მალი, ეს? — ვიჭიერ ცილს შევსტურებოდა.
— რა ვიცი, წაღვი უნდა იგი, ვაჭინა...
— არ დევიანო ჩემს რიქას დღიდან ჩაეწევი ხელ- ჩანათაში ცხრა ბოლილი.

ფიოი, იქ, სადაც დღემანს თამაზინდ, ღღეროს ვა- ურული დღებში შევწერიო.
ვდილობს და ვეცრობიდი ტბილად- ვილს ამბოვი წაღვი.
მაგრა, რაღ დღეს, მომად რაღვი საწყული: სამხა- რაღულით, არამედ იფიერე!
— რაა, მალი, ეს? — ვიჭიერ ცილს შევსტურებოდა.
— რა ვიცი, წაღვი უნდა იგი, ვაჭინა...
— არ დევიანო ჩემს რიქას დღიდან ჩაეწევი ხელ- ჩანათაში ცხრა ბოლილი.

კრეზა

ქართული
ბრუნავთქვა

— მოკეტე კარი!
— გააღე ფანჯარა!
— მალე მოვრჩებით?
— რაზე ხსნიან მაგ უბედურს?
— ლაპარაკი!
— დავიწყით?
— ჩუმად!..
— რას აკრატუნებ მაგ სკამს!
— სკამი არაა, კბილებია!
— ჯერ ადრეა ხუმრობა!
— სსუ!.. სსსუუ!...
— ამხანაგებო! ადგილკომის სახელზე შემოსულია განცხადება...
— მოკლედ!
— მოკლედ, უნდა გავათავისუფლოთ სამსახურიდან ღლონტი.
— რატომ?
— რატომ და იმიტომ! აგერ თეთრზე შავით ამხანაგი უჩივის!
— რა მინდაო?
— რა მინდა და, გოგლი-მოგლით. აბა, თოფურიძე, დაიწყე!
— რა დავიწყო?
— რა დაიწყო და, ოთხი დღეა რომ შემჭამე, მე ვიცი, რასაც ვიზამო, თქვი ახლა!
— მე რა ვთქვა, შე კაცო?! ღლონტი სამჯერ მყავს ნანახი სულ!

— რა სამჯერ, შე უპატრონო! ბიძაშვილი არა ხარ ჩემი?
— ნათესავს უჩივის ეს უჩივლო?
— შარზე ხარ?
— შარზე რომ არ იყო, კაცის მოხსნას დაიჩემებდი?
— მე ვთქვი მოვხსნათო?
— აბა, მე ვთქვი?
— მაგი ჩემდა სულ ერთია. მე კი მხსნით და...
— ვინ გხსნის, კაცო, შენ? ჩვენ ვთქვით, ხომ არ მოვხსნათო.
— მე არ ვარ ცოლდა?
— ცოლდა ხარ, აბა, რა ხარ!
— უფროსო! ეს განცხადება ანანიშკაა!
— რაა, ბიჭო, ანანიშკა? ამოდენა ასობით აწერია ცვლის უფროსი ინჟინერი შავდიათ.
— შეურცხვა ნამუსი!
— თუ პატიოსანი კაცია, სადაა თვითონ?
— მე ავად ვარ და გამათავისუფლეთო.
— სხვისი ხელით უნდა ნარის გლეჯა?
— რაზე მოხსენითო, რას სწერს?
— ურჩევნია, თვითონ ღლონტმა თქვას!
— მე რა ვთქვა, კაცო?

— რა თქვი და, რაც იტულიკე!
— ხალხო, ჩემს ცხოვრებაში არაფერი გამიფუჭებია!
— ე, ბიჭო, გამოტყედი ცოტა რაღაცაში!
— ვერა!
— სულ ერთიკაცზე რამე მაინც გვითხარი, შე უპატრონო!
— მაინც რა?
— რაც გინდა იყოს, რაღაცაზე ჩაგვაგლებინე ხელი!
— ჭადრაკი მოვუგე შავდიას.
— მაგაზე წერია რამე განცხადებაში?
— აგერ წერია „ხანდაზმული“ ამხელა ასობით.
— ე, კაცო, წაიკითხე ერთი გარკვევით!
— „ტრესტ“...
— მაქედან არა, პირდაპირ საქმე.
— „მოგახსენებთ, რომ თქვენდამი რწმუნებულ სამმართველოში ვმუშაობ ოცდათხუთმეტი წელიწადი...“
— კაი გოუძლია!
— მაცალეთ! „ამ ხნის მანძილზე ჩემს მოვალეობას ვასრულებდი პირნათლად...“
— ორდენი თუ აქ რამე?
— მაცალეთ! „ვინაიდან ჩემი სამუშაო ძალზე შრომატევადია და ვარ ხანდაზმული...“

— რომელია ხანდაზმული?
— შავდია!
— რავეა, საკუთარ თავზე წერს, მომხსენითო?
— მაცალეთ! „ვარ ხანდაზმული, გთხოვთ ღლონტი...“
— ღლონტი, გეტირა ყოფა!
— გამოტყედი, გირჩევნია!
— დაგვენბდი!
— რუკი ვერს!
— მაცალეთ! „გათავისუფლოთ...“
— გაათავისუფლოთ? ვინაა მომხრე?
— ხომ ვთქვი, ქულიკია-მეთქი?!
— ხელები შორს საამქროდან!
— მაცალეთ! „გათავისუფლოთ საამქროს ბრიგადირის მოვალეობისაგან...“
— მაგის მოვალეობა გარკვეულია უკვე.
— მაცალეთ! „მოვალეობისაგან და გადმოიყვანოთ ჩემს ადგილას, მე კი მის ადგილას, რაც საგრძობლად შეამსუბუქებს ჩემს შრომას...“
— რაო, კაცო?!
— რაოდა, ისაო! ჩვენ ხომ ვამბობდით ყველა, ღლონტი პატიოსანი კაციაო. შენ რა გეგონა, აბა?..

ორჯურგ ეთელი

ნაცნობი * სურათები

ბავშვს ყური ატკივდა და იძულებული გახდა, ექიმთან მიმეყვანა. ექიმი მაგიდასთან იჯდა და გატაცებით ესაუბრებოდა ვიღაც ქალს. მე ექიმს მივესალმე, მან თავი დამიქინა და საუბარი განაგრძო. „რაღაც სერიოზული საქმე აქვს!“ — ვიფიქრე მე და დავვილოდე.
— საკვირველია, ასეთი პატიოსანი ქალი იყო და ეს როგორ მოუვიდა? — გაიკვირვა ექიმმა.
— რა არის საოცარი? იცი, როგორი დედამთილი ჰყავდა? — თანამოსაუბრემ დაიწყო ვიღაცის დედამთილის უარყოფითი მხარეების ჩამოთვლა და აღარ გაათავა. მოთმინებიდან გამოვედი.
— ოჰ! — გაისმა ვიღაცის ღრიალი. ეს მე არ ვიყავი. ბავშვმა ველარ გაუძლო ამდენ ლაქლაქს და...

ექიმმა უკმაყოფილოდ გამოიხედა. ბავშვს სასწრაფოდ გაუსინჯა ყური და წამალი გამოწერა. ლაპარაკი კი არ შეუწყვეტია.
— სამჯერ დღეში! — გამომიწოდა მან რეცეპტი.
აფთიაქში შემთხვევით გავიგე, რომ გამოწერილი წვეთები ცხვირისა იყო და არა ყურის.
— „
სახაბარო საქმეზე შევედი ერთ-ერთ სამმართველოში. ახალგაზრდა მდივანს ყურმილი ეჭირა და ვიღაცასთან ტკბილად საუბრობდა.
— ბოლიში, მმართველი არის?
ჩემთვის არც შემოუხედავს, თავი გაურკვეველად გააქნია და საუბარი გააგრძელა. ერთი საათის შემდეგ შემთხვევით გავიგე, რომ მმართვე-

ლი ოთახში მარტო იყო და მთხოვნელებს ელოდა.
— „
ბროლინიზუსი უკვე კარგა ხანია, რაც ადგილზე იდგა და არც აპირებდა წასვლას.
— წავალთ თუ კიდევ უნდა ვიდგეთ? — იკივლა მოთმინებიდან გამოსულმა ერთ-ერთმა მგზავრმა.
მძლოლი, რომელმაც კაბინაში შესულ კაცს ელაპარაკებოდა, მწყურალად მოგვიბრუნდა და გესლიანად თქვა:
— მე გრაფიკი მაქვს!
— გრაფიკი გაქვს და ნამუსი არა! — იყვირა ვიღაცამ.

ანდრო კოკოლია

მამა მკაცრად ეკითხება შვილს:
 — შვილო, ვერ გამოვიდა, რატომ არ იღებ კარგ ნიშნებს?
 — მამიკო, კლასში ვართ ოცდაათი მოსწავლე. მასწავლებელს, სანამ ჩემამდე მოვა, კარგი ნიშნები უკვე დარიგებული აქვს, ასე რომ, მე მხოლოდ ცუდები მხვდება.

მოსწავლე უსაწერკალამოდ გამოცხადდა სკოლაში. მასწავლებელმა გაჯავრებით უთხრა:
 — უან, სხვა დროს რომ არ დავიწყდეს საწერ-კალამი, მიუღწე ყველა პირსა და რიცხვში „მე არა მაქვს კალამი, შენ არა მაქვს კალამი, მას არა აქვს კალამი, ჩვენ არა გვაქვს კალამი, თქვენ არა გაქვთ კალამი, მათ არა აქვთ კალამი“.
 — კი მაგრამ, პატივცემულო მასწავლებელო, არავის არ ჰქონია კალამი და მე რას მერჩით?

ტოტომ პირი ცივი წყლით დაიბანა.
 — დედიკო, რა ბედნიერები არიან თევზები, — გულდაწყვეტილად უთხრა დედას.
 — რატომ? — იკითხა გაოცებული მამა.
 — იმიტომ, რომ ისინი გამოიღვიძებენ თუ არა, პირი უკვე დაბანილი აქვთ.

ბაწაწინა მარი კობტად მოკალოთდა მამის საწერ მაგიდასთან და წერილის წერა დაიწყო.
 — რას აკეთებ, ჩემო პატარავ? — ჰკითხა დედამ.
 — მე ვწერ წერილს ჩემს მეგობარ ელენეს, — უპასუხა გოგონამ.
 — ჩემო ძვირფასო, შენ ხომ ჭერ წერა არ იცი?
 — არც ელენემ იცის კითხვა! — თარგმნა.
 ვ. ჩანტლაძე-მარტაშვილი

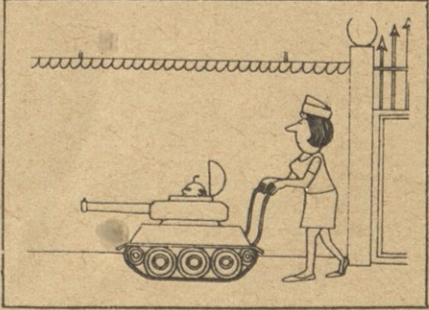
უსიტყვოდ.

ორი მეგობარი ერთმანეთს შეხვდა.
 — რა მოგივიდა? რა ცხვირპირი ჩამოგტირის? — ჰკითხა ერთმა მეორეს.
 — რაღა რა ზომივიდა! ყველაფერი ჩემი ცოლის ბრალია: სულ ფულსა მთხოვს. წარმოგიდგენია? დღეს, დილით, 250 ფრანკი მომთხოვა, გუშინ — 300 ფრანკი, გუშინწინ — 450 ფრანკი. გესმის, რა დღეში ვარ? გასულ კვირას, კიდევ 200 ფრანკიო.
 — კი მაგრამ, სად ზიქვს ამდენი ფული?
 — არ ვიცი, ჭერ არც ერთი ფრანკი არ მიმიცია!

— დღეს ჩვენი ქორწინებიდან 25 წელი შესრულდა, ჩემო მშვენიერო! — უთხრა ქმარმა ცოლს.
 — მერე: რით აღვნიშნოთ ეს დღე? — შეეკითხა ცოლი.
 — წუთიერი დუმილით! — უპასუხა ქმარმა.
 კლიენტი: ამ მწყერს ცალი ფეხი აქლია!
 ოფიციალტი: დიდი ბოდიში, ბატონო, მაგრამ იგი ბრძოლაში მონაწილეობდა, დამარცხდა და განარჯვებულმა ცალი ფეხი მოაგლიჯა.
 კლიენტი: მაშინ გამარჯვებული შემეწვით!

ორი მანდილოსანი სეირნობდა. უცებ ძალი შენიშნეს, რომელსაც კულზე ქვაბი ჰქონდა მიბმული.
 — რა საშინელება! ეს ბავშვები არაფერს არ სცემენ პატესს, მათთვის წმიდათაწმიდა არაფერია ამ ქვეყნად! — შესძახა ერთმა.
 — ეს თქვენი ძალია? — შეეკითხა მეორე.
 — არა, ქვაბია ჩემი! — აუხსნა პირველმა.

პრტი გლეხი დაბერდა და გადაწყვიტა, პირველად თავის სიცოცხლეში ექიანისათვის მიემართა.
 — ექიმო, არ ვიცი, რა მომივიდა, მაგრამ აგერ უკვე მესამე დღეა, ძალიან მტკივა მუცელი.
 — კეთილი, ვნახოთ! აბა, გაიხადეთ!
 — რატომ გავიხადო? ჩემი არა გჯერათ?
 თარგმნა ლ. სანდუკიანმა

მთავარი რედაქტორი ნოდარ დუმბაძე

სარედაქციო კოლეგია:
 ზ. გოლჭვაძე (პ/მზ. მდივანი),
 ს. კლდიაშვილი,
 ნ. მაღალაშვილი,
 ბ. ნიშნაძე,
 (მთავ. რედ. მოადგილე),
 ნ. შველიძე,
 ო. შველიძე.

სატირისა და იუმორის შპრინალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42.
 Тбилиსი, Сатирико-юмористический журнал «Нианги».
 ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.
 საერთო განყოფილების 93-10-78.

სამ. კვ ცვ-ის გამომცემლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გაფიცვა ასაწყობად 11/ХII-69 წ.
 ხელმოწერილია დასაბეჭდად 8/1-70 წ.
 ქალაქის ზომა 70x108¹/₈.
 ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1,
 პირობითი ნაბეჭდი ფურცელი 1,4.
 სამ. კვ ცვ-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ
 ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14
 შიკვ. № 3668.
 ში № 01901
 ბირაჟი 118.800.

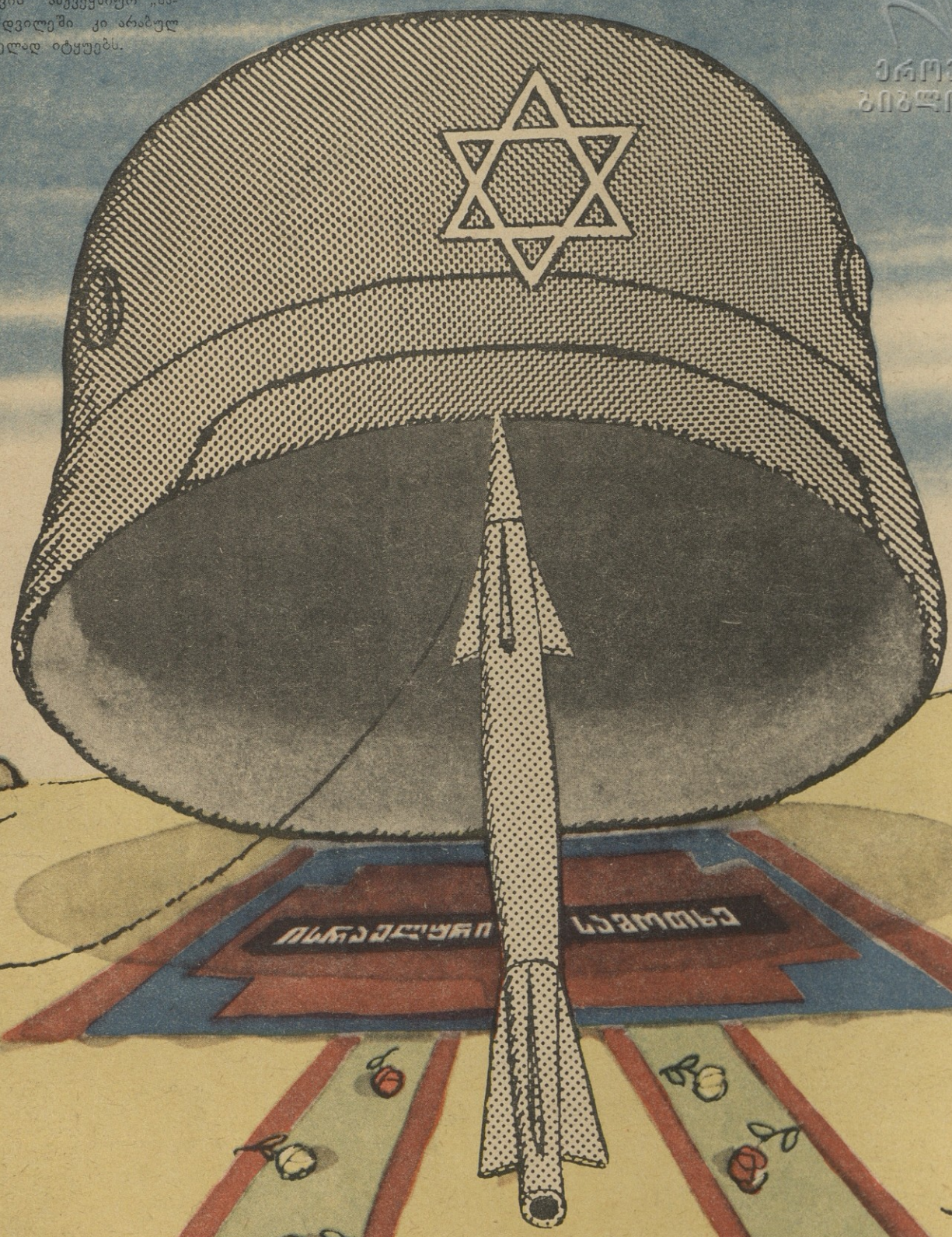

КОНТРОЛЬНЫЕ ЭКЗЕМПЛЯРЫ 7

ტელ-აზიზი საზღვარგარეთელ ებრაელებს
ისრაელში დასახლებისათვის ამქვეყნიურ „სა-
მოთხეს“ პირდება, სინამდვილეში კი არაბულ
ქვეყნებთან ომში ჩასაბმელად იტყუებს.

ქართული
ბიბლიოთეკა
საქართველო 76137

1
1970

ისრაელური სახლი

ისრაელური კაპანათი

საქართველოს სსრ ბიბლიოთეკის
ნომერი № 41
მეზობელი 1970
წელი 22.1

ნ.ბ. ბ. ლომიძისა

